

Лѣгналъ подъ едно сѣнчесто дърво, азъ неволно чувахъ разговора на опълченцитѣ, които, впрочемъ, не се стѣсняваха отъ моето присѣтствие. Да описвамъ всичко иказано отъ тѣхъ, всичко, което вълнуваше душитѣ имъ, не е възможно. За туй на кжсо, ще кажа за общия отзивъ на опълченцитѣ, безъ разлика, били тѣ интелигентни, или не интелигентни, учени или безграмотни.

— Бе, брате! Рѣшили сме се да жертвуваме живота си за отечеството, а пъкъ отъ тѣзи физически и нравствени мъки ли ще ни е страхъ?! Дързостъ! Ний трѣбва търпеливо да пренасяхме всички невзгоди, казваше единъ.

— Бе, джанамъ, началницитѣ въ другитѣ дружини сж сжщо Руси, между това не тѣй се отнасятъ къмъ опълченцитѣ, както нашитѣ, се обаждаше другъ.

— Хмъ, Русситѣ! Тукъ не Русситѣ, а началството въобще, каза третий. Нима командира на 1-ва дружина Подполковникъ Кесяковъ не е Българинъ? Е по добръ ли се отнася той къмъ опълченцитѣ? Не по негова ли заповѣдъ ей сега смазаха отъ бой съ прѣчки двама опълченци, за сжщото прѣстѣпление, за което нашия командиръ ни пореше гърбоветѣ съ нагайката, свърши той.

— Виждаше се, че само пълното съзнание на дългътъ удържаше още отълченцитѣ отъ да не напустнатъ рѣдоветѣ на опълчението.

Най послѣ, повечето отъ уморенитѣ опълченци заспаха, но твърдѣ за малко.

— Търрр, търр! се зачу по бивуака барабанный бой, който по насетнѣ, се подхвана и отъ тржбачитѣ.

Опълченцитѣ скокнаха, разшаваха се и, слѣдъ минута зачу се командата.

— На дѣс-но, рѣди вдвой . . . по ротно ходомъ. . първата рота.

— Хмъ, ходомъ?! Пустналь бихъ се бѣгомъ, само по скоро да стигна водата, се чуваха гласове.

— О, о, ще се по испотимъ, до гдѣто стигнемъ до водата се обаждаха опълченци, които знаяха тѣзи мѣста: далеко е до водата!